

[Ragnhild Andersen.]

dagsordenen over det hele. Det ved de ærede medlemmer godt. Jeg forventer ikke, at mange i dag vil tage ordet i denne sag, for dette her skal jo helst forties, men ud over landet skal det nok vække diskussion, at man i en periode, hvor man sætter produktiviteten i vejret og forlanger det højeste, der kan ydes, samtidig forlanger, at de gamle skal blive i aktivitet, til de er 67 år.

Det gør man i en situation, som er meget kritisk for Danmarks unge. I 1956 kom der 66 000 unge ud af skolerne som 14-årige. En hel del af disse unge har ikke på tilfredsstillende måde fundet plads i erhvervslivet. Mange af dem er ikke kommet i lære endnu og må nøjes med lejlighedsvis beskæftigelse eller med slet ingenting. Man taler også fra de unges side om den skjulte arbejdsløshed i de unges aldersklasser, men i de nærmeste år, hvor aldersgrænsen forhøjes, bliver det meget værre. Her ser man ifølge arbejdsmarkedskommissionens og alle andre kloge statistikers beregninger, at medens tallet i 1956 var 66 000, kommer der i 1960-61 90 000 unge ud af skolen og skal finde plads i erhvervslivet. Jeg kunne godt lide at høre såvel den højtærede ministers som ordføreren for de unge, det ærede medlem hr. Per Hækkerups svar på, hvorledes man forestiller sig at få det til at rime, at der, når 67 års grænsen er slået helt igennem — og det gør den netop 1. april 1961 — står 90 000 unge og banker på fabriksportene og har moralsk ret til og krav på at komme til.

Det har man ikke taget hensyn til, og man vil formodentlig holde for, at aldersgrænserne for de ældre må forblive, som de er, således at de for enlige kvinder forhøjes med 2 år og for mænd og gifte kvinder med 2 år til 67 år. I 1959-61 vil forhøjelsen slå helt igennem, og så har vi kalamiteten. Det er naturligvis også tænkt, at sådan skal det være. De ældre, som man påstår lever længere — folkeforsikringskommissionen pegede i øvrigt på, at vi i dag har en mindre spædbørnsdødelighed, således at færre dør som små børn, og at levealderen også af den grund er længere — skal altså efter planen forlænge deres livs arbejdsdag med 2 år for at spare

nogle millioner kroner på folkepensionsudgifterne; men man kan også spare på skillingen og lade daleren ryge.

I 1961 vil der være flere gamle end hidtil, det viser de statistiske beregninger. Der vil være 223 400 mænd over 65 år, og desuden vil der være 370 500 kvinder over 60 år. Ikke alle vil jo befinde sig lige i det interval, hvor de kan arbejde, men en stor del af dem — det kan regnes ud, hvor mange det omtrentlig vil blive — vil man nu tvinge til at blive på arbejdspladserne samtidig med, at ca. 100 000 unge banker på fabriksportene med et moralsk krav på at få lov til at arbejde og leve og være med i samfundet som dem, vi respekterer og skaffer plads til i erhvervslivet. Alene af den grund er det efter min mening en nødvendighed at ophæve den urimelige bestemmelse om nu i disse år at sætte aldersgrænserne op med 2 år.

Man bør også imødekomme de gifte kvinder, så at de ikke skal vente, til de er 67 år. Jeg har lige sagt, at den forskelsbehandling, man her lægger ryg til, mellem de gifte kvinder og de ugifte kvinder, næppe kan holde; det er en urimelighed og også en uretfærdighed. Den højtærede minister var selv med til folkepensionisternes kongres i Haderslev og hørte, hvor megen vægt de ældre lægger på denne bestemmelse, fordi der blandt dem var talrige gamle mennesker, ægtepar, hvor hustruen ikke var berettiget til folkepension, fordi hun var nogle få år yngre end manden. Dér fik man et indtryk af, hvor aktuelt dette problem er. I Schweiz har man også i mange år haft den regel, at når manden gik på pension ved pensionsalderens indtræden, fik hans hustru også pension, for så vidt han altså var gået ud af arbejdsprocessen.

Det er et meget beskedent forslag, mit parti her har fremsat, og det er mit håb, at det vil få støtte her i folketinget. Som jeg allerede har sagt, vil det ikke betyde store omkostninger for det offentlige, og man skal også erindre, at vi i dag har en folkepensionsskat. Jeg ser vel, at bladene skriver om de store omkostninger, der går til folkepensionen. Ja men der indkommer jo adskillige beløb. Jeg ved ikke, om den højtærede minister kan svare på, hvordan det ligger med folkepensionsskatten, men den betaler dog en meget stor del af om-